

MEZEI TÜCSKÖK

Állj odébb, lüke tücsköm, hangszereddel,
nyírettyűdre vonj lengő lobogót
a széllel, szeljen most a halk dereglye
jobb vizet, öleljen más kikötőt,

hol ujjongva köszöntsön majd e nyár
ünnepét ülő ifjú had a mólón,
mélyhegedűs, jámbor tücsökleány
ott bőröd pihe-pázsitjára dőljön.

Így menekülj kaszám kettészelő
iramától, hisz minden apró neszre
nem figyelhetek, nekem is már súgják:

„légy körültekintő, a kémlelő
magasság ad és vesz, jó, nem jó, nesztek!” –
kottámra gyors szelek más dalát fújják.

A VÁGY, SZEGÉNY

Összeáll kép nélkül a rózsaszál,
mit elfogadtál, erre járt a vágy,
szegény, végül lesznek feltörekvő
illatok, egy fáradt név és eljövendő
hercege. Az égfeleken láttam, ami

számított, a tó felől világra szól a nagy
fogás, szünetre hív a kisasszony a név
szerint, a jó vándor is meg-megáll, míg
átoson. Kongassál egy szörnyűséges
percen, zúgassál egy zúgnivaló formát,

egy szó, mint C, a szám mögött a lendület,
tisztelességgel elkísér egy léten át,
a lét fölött, míg eltenyész a lóhát, ami
ugratott, a látomás még színterein ténfereg.
Ocsúdna mind, ki ugyan szép karámmal

körbezár, a felhők rostja rám csavarta
nagy baját, nincs a béka, nincs a herceg
egyfelől, felőlem hátraarc, a csók zamatján
elpattan hét ízes buborék. Összeáll kép

nélkül a rózsaszál, mit elfogadtál, menni
kész a vágy, szegény, mind erre jön,
ki fájnivaló kint keres, a föld szintjén
a nevetéssel térdig vagy derékig, jó ideje

hiányzik az ünnep. Útitársam itt
leszáll, és elfelejt, az önvaló
tükörbe hív és visszavár, összeér
a vég, az útnak kezdete.

Abból raktam a lépcsőt,
ne lássam, markod nyílik-e, zárul,
ne lássam magam az utak alatt.